

Genunchi de rai

Gerra Orivera

între abis și lumină

arunc pe tabla inimii bobii zilei
hotărăsc din ce parte încep umbrele să muște cuvintele
unde ar putea rama gesturilor să contureze mai bine însemnătatea lor apriorică
să le umple de sare
forța de rotație a gândului înroșește orbitele goale
pâinea harică nu mai ajunge la mine doar țărâna mai lasă în buza timpului
sânge coclit lacrima ca o ploaie torențială a lumii
își pierde plus valoarea nu mai stoarce compasiune gol mă lasă-n răscruce
tăciunii desenează cumiști plutirea printre statui de piatră
de care curbă să-mi lipesc respirația
să iau în posesie rătăcirea săritura din albumul cu fotografii în sepia
(alpinismului pe versantul vieții care te-aduce în tine sfârtecat
deja i-am redus drastic codul de acces
doar inimi de cremene pot să-și adune lângă steag luminițele
în formă de cruce și să se-nalțe)
s-au înmulțit balizele pe drumul damascului
desenul din prima zi a facerii a pierdut strălucirea sub pielea solzoasă
farurile emit sos -uri pâcloase

m-așteaptă dimensiunea a cincea a inimii

îmi iau abisul în spate
(singura ancoră de nădejde a respirației lumii)
și m-arunc